

„Örüljete az Úrban!” – sokszor tér vissza ebben a levélben. „Együtt örülök mindnyájatokkal... örüljete együtt velem” (2,17–18). Ő maga is örül, annak ellenére, hogy szenved, börtönben van. Hogy lehetséges ez? „Az Úrban”: benne vagyok; ami velem történik, arról Ő is tud, sőt Őt éri először. Benne van a tervében, és jóra akarja fordítani (1Móz 50,20).

Lehet örülni akkor is, ha ebből a tervből még nem látok semmit, nem látom, hogyan munkál Isten jót abból, amit magam körül tapasztalok. De Pál látja, észreveszi, hogyan munkálkodik Isten – a fogsága alatt is. A pogányok (a római börtönőrök) meglátták, hogy ő Krisztusért van börtönben; mások felbátorodnak a bizonyágtételre; örül annak, hogy a filippi gyülekezet is ragaszkodik Krisztushoz és hogy szereti Pált is; hogy Epafroditosz meggyógyult. Mi is láthatjuk, észrevehetjük, amit Isten tesz; tudunk-e örülni neki? Kérünk kell tőle, gyakorolni kell magunkat benne; ha kell, harcoljunk azért, hogy arra tudjunk figyelni, aminek örülhetünk – vagy ha nem látunk ilyet, akkor is bízni tudunk az Úrban, hogy Ő ott van velünk, és ennek örülünk.

Pálhoz is elérnek a gondok – másoké, a gyülekezeteké (2Kor 11,28). A filippi gyülekezet szereti Krisztust, szereti Pált, de még nem érett hívőkből áll. Ezért imádkozik azért, hogy legyen „ismeretük és igazi megértésük, hogy megítélhessék, mi a helyes” (1,9–10). Vigyázniuk kell, mert náluk is megjelenhetnek olyanok, akik hamis „tudományt” hirdetnek. Ilyenek azok, akik a körülmetélkedést hirdetik: őrizkedniük kell tőlük, mert elfordítják őket Krisztustól. Magukkal dicsekednek: „mi vagyunk Isten népe, mert körül vagyunk metélve”. Pál válasza: mi vagyunk Isten népe, mert az Ő Fia megváltott minket – vagyis Vele, Krisztussal dicsekszünk.

Eléri a gondok, mégis örül: mert bizonyágot tehet arról, hogy ő Krisztusé. Amikor arról beszél, hogy mi mindent ítélt kárnak Őerte: csupa olyasmit, amit addig nagy dolognak tartott, amiről azt hitte, hogy ő azért tetszik Istennek (a származása, a farizeusi igyekezete). Ezeket „a Krisztusért” ítélte kárnak, mert meglátta, hogy Ő nagyobb ezeknél: Ő maga Isten, akire szüksége van az embernek, aki nélkül nem tud élni. Azóta pedig egyre nagyobbak, gazdagabbak, dicsőségesebbnek látja: „most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért” (3,8). – Mint a szántóföldbe rejtett kincs: mindenét eladja, hogy azt megszerezhesse.

Nekünk is vannak „nyereségeink”, amiket le kell tennünk, „kárnak kell ítélnünk, hogy a Krisztust megnyerjük”. Lehetnek ezek erénynek tartott bűnök; de lehetnek Istentől kapott képességek, tehetségek is, amiket rosszul használok – amikkel úgy dicsekszem, mintha az enyém volna; amikkel uralkodni akarok mások fölött. A dicsekvés, az uralkodás: kár és szemét. A képességeket Istentől kaptam, tőle kell megkérdezni, akarja-e Ő használni és hogyan.

„Nincs saját igazságom a törvényből”, nem tudom megtartani. A másik testvér sem tudja, az, aki esetleg dicsekszik azzal, hogy ő vagy az ő gyülekezete ezt vagy azt „jobban csinálja”, biblikusabban teszi. Neki is, nekem is csak Krisztusban, a hit alapján van igazságom. Ha valaki azt mondja, hogy ezt vagy azt meg kell tennem, mert akkor lesz valami jobb, pl. „jobban fogok tudni hinni”, ezzel is az Úrhoz kell mennem, kérdezni kell Őt – és meg fogom tapasztalni, hogy valójában azzal erősödik a hitem, ha Őt kérdezem, Tőle várok mindent.

„Hogy megismerjem Őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.” (3,10) Már most is igaz ránk, hogy „meghaltunk a bűnnek, de élünk Istennek Krisztusban” (Róm 6,11). Most azt mondja: ennek az életnek, a feltámadásnak az erejét kell egyre jobban megismernünk. A bűnök folytonosan elérnek, de azon az alapon kell állnunk, hogy

mi „meghaltunk a bűnnek”. Ha elkövetjük, attól már nem kárhozunk el, de harcolunk is ellene – mert „él bennünk a Krisztus” (Gal 1,20). Ez a harc Krisztus szenvedéséhez tartozik: Ő harcolt a bűn ellen és legyőzte. De Krisztus szenvedéséhez tartozik az is, amikor a világ miatt kell szenvednünk, azért, mert másképpen élünk, és ezt a világ nem szereti látni. „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt” (Jn 15,18). Krisztussal együtt szenvedhetünk, és ez szorosabbra fűzi a közösségünket Vele.

Eljutunk a halottak közül való feltámadásra. „Meg fogjuk Őt látni, amint van” (1Jn 3,2), és úgy fogjuk látni, mint akit ismerhetünk, és aki ismer minket. Ebben élünk, tudatosan, ezért örülhetünk „mégis”, bármi vesz körül minket, bármi ellen kell harcolnunk – mert az Ő feltámadásának erejével tehetjük.

„... félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.” Fil 2,12b–13